

ՍԻՐԱԾՆԵՐՍ

Աստղերուն տակ
Բուրումնաւէտ սա գիշերին,
Ծառերուն պէս գլուխըս կախ
Ես կը խորհի՛մ ...
Ես կը խորհիմ բոլոր անոնց, որոնք մեղմիկ
Մըտան օր մը՝ սըրտիս շէնշող դարպասներէն,
Ուրտեղ վառեց իւրաքանչիւրն մոմն իր բոցէ:
Ու այս գիշեր, հաւատարի՛մ ես արեղայ,
Կը բուրվառեմ յիշատակներն անոնց լուսե՛ղ ...
Հոգիս կ'ըլլայ փեթակը հին, ուր կը մտնեն,
Ուրկէ կ'ելլեն անոնք նըման մեղուներու :

Ու մըտածե՛լ թէ այս պահուս,
Շատերն անոնց (ո՛հ, բոլորը),
Թերեւս երբե՛ք չեն իսկ յիշեր տըժգոյն տըղան:
Իրենց խորունկ բացած վէրքին միշտ անգիտակ,
Զեն մըտածեր վայրկեան մ'անգամ ինծի համար ...
Կեանքն է առած զանոնք արդէն
Ու կ'օրօրէ օրերն անոնց
Հանոյքներու մէջ հեշտագին,
Մինչդեռ ահա՛, մինչե՛ւ հիմա
Դեռ կը մընայ անոնց մօտիկ, մաս մը սրտէս ...:

Կը տառապիմ մըտածումովն այդ տըխրագին,
Նոյնիսկ կը զգամ նախանձ մը մութ,
... Որ երջանի՛կ կըրնան ըլլալ :

Սակայն յետոյ կը հանդարտիմ.
Ու կը նայիմ սըրտիս վըրան,
Ինչպէս անպէտք ու վիրաւոր շան մը քոտոտ,
Զոր փողոցի մէկ ասկիւնին, ա՛լ կը մոռնա՛ն ...:

ՄԱՔՐԱԳՈՐԾՈՒՄ

Հոգի՛ս, ինչո՞ւ կ'արտորաս, ինչո՞ւ կ'ուզես այդպէս շուտ
Ձերբազատուիլ դուն ինձմէ՛ ու դէպ երկինք սըլանալ :
Գիտեմ որ շատ նեղ է բանտն՝ ուր ես ըգգեց կը պահեմ,
Շատ է մըքին մարմինս իմ, ուր շընչահեղձ դուն կ'ըլլաս :

Բայց դեռ կեցի՛ր, բանտիդ մէջ պէտք է մընաս տակաւին,
Ո՛րք հէգ հոգիս որ կուլաս, լուսակարօ՛տ իմ հոգիս .
Դեռ ծանր ես դուն, քուլամորթ, քեւեր չունիս լուսեղէն .
Պէ՛տք է մընաս, տառապի՛ս ... մարմինիս մէջ ճաշակես
Առանձնութիւնը ցաւին, աւերները լըճումին,
Բոլոր վիշտերը լացնող, փըլուզումին, նահանջին,
Կարօտն անվերջ լոյսերուն՝ պէտք է ամբողջ դուն կըրես .
Պէտք է ա՛յնչափ տառապիս, ազնւանաս, նըրբանաս,
Որ շերամին նըման դուն փոխես քուլցած ու անտաշ
Բըջիջներդ սողունի՛ քիթեռնիկի մը քեթեւ ...

Պէտք է ա՛յնչափ տառապիս, ազնւանաս, նըրբանաս
Որ ճախրելու դուն ազա՛տ, լոյսէ քեւեր ունենաս :

ՄԵԾԱՐԵՆՑ

«Ծաղիկներէն յուշիկ թերթեր կը թափէ
Բուրումներով օծուն հովիկն իրիկուն»,
(ԱՔԱՍԻԱՆԵՐՈՒ ՇՈՒՔԻՆ ՏԱԿ)

Ափասիաներ պարտէզին մէջ կ'երկարին,
Ու սիրտիս մէջ տըրտում երգեր կը յածին ...
Ափասիաներ պարտէզին մէջ կը խորհին,
Մինչ կը շըրջի հոգիիս մէջ քու հոգին :
Երկինքներէն լազուարթ լոյս մը կը մաղուի,
Ափասիայէն՝ լուռ տրտմութիւն մը բարի,
Ու կը հծծեմ բառերդ քու մեղանուշ,
Հոգւոյս խորէն ելլող գերթ երգ մը քնքուշ :
Գարնանային իրիկունն, ա՛յս, այս, օծուն
Ափասիայի ծաղիկներով ասմազուն,
Այնքա՛ն նըման է քեզի,
— Մեղամաղձիկ ու բարի՛ ...

Ափասիաներ պարտէզին մէջ կը խորհին ...
Անոնց տըխուր ըստութիւն մէջ հեկեկուն
Կ'ըմպեմ նըւազը լուսեղ քու երգերուն,
Մինչ կը շըրջի հոգիիս մէջ մէջ քու հոգին :

ԿԱՐԱՊԵՏ ՓՕԼԱՏԵԱՆ